

DEVETNAJSET

- Idvat!

Tylpata se zaljulja, a vikovete na pritisnatite izpylniha vyzduha.

- Eto gi, idvat!

Sgrabchih Ale pod mishnicite i go zablyskah kym portala, kato che li blyskah dyrvena kukla.

- U-u, parashutisti, mamicata vi... - kreshtjaha zhenite ot opashkata sreshtu momcite-mydari, koito s jumruci se dobraha da vhoda.

- Ej, hora, ima li tuk pravda? - reveshe njakoj.

- Krakyt mi, krakyt mi, bratja...

- Hora li ste ili dobityk?

- Olele, majko mila!

Samo sydiyata ne mrydna ot mjastoto si. Pogledna chasovnika si: sedem i trijset.

- Da se mahame ottuk... - proshepna mi Ale.

- Da ne si lud? - kresnah mu. - Sega, kogato vsichko zapochva?

Podprjah go, kakto se podpira pametnik, gotov da padne. Vlacheh go prez navalicata ot tela, probivajki si pyt otchajano sys svobodnata ryka. Ritah glezeni, typchek padnalite i steneshti pod podmetkite. Ne mi se syprotivljashe, ostavjashe se na moshtnata vylna na priliva, kojto se blyskashe o Filmovija grad.

V edin mig se okazah nad glavite na ostanalite, kachen na ogradata, ukrasena naj-otgore s bodлива tel. Vyrhu betonnite stylbove - natrosheno styklo! Po pytekata, vodeshta kym portala, vidjah grupa kinadzhii. Predvozhdashe gi drebnych shishko s megafon v ryka.

- Slushajte, vie tam navyn! - grymna glasyt mu i se razbi, otekvajki hladno stotici pyti iz gorata. - Taka njama da napravim nishto!

- Mima e s tjah! - izvikah na Ale, kojto bezpomoshтно beshe pritisnat mezhdou dve zheni. - Tuk e g-n Pavlichek!

V grupata, kojato stoeshе ot onazi strana na ogradata, syzryjah Mima. Tja ni tyrseshе s pogled. Opitah se da j dam znak, no rycete mi bjaha natjasno i zatova otchajano namigah i se plezeh bez vsjakakyv uspeh. Mima oshte ne mozheshe da ni zabelezhi.

- Ne ni karajte da vikame milicija. Naredete se kaktо trjabva do ogradata... Ej, vikingi! - izvika na mydarite. - Strojte gi kraj ogradata!

Vikingite kato zverove se hvyrliha vyrhu kletite statisti. Izkyntjaha njakolko typi udara v nechii rebra, njakoj izkreshtja i padna, no sbitata masa prodylzhavashe zhivotinski sljapo da se dyrzhi za zelenite prycki, taka che vikingite trjabvashe da udrjat po prystite, za da ja otdeljat njakak si ot ogradata.

Slynceto beshe veche visoko nad gorata, kogato naj-posle redyt beshe vydvoren. Kato zli ovcharski pseta, vikingite, rymzhejki, obhozhdaha krivo-ljavo podredenija stroj.

- Gotovo li e? - zapita chovekыt po megafona.

- Nared e, shefe! - otgovori vozhdyt na vikingite.

- A kakvo pravjat onezi po ogradata?

Za da pokazhat usyrdie, mydarite zavchas ochistiha ogradata ot parachutisti. Kleknah do gasneshtija ogyn. Ottuk mozheh dobre da vizhdam Ale, kojto stoeshе do Goljamata Dara s bluzhdaesht pogled, kato osyden na razstrel pred nakazatelnija vzvod.

Naj-posle vratite sys skyrсane se otvoriha i grupata kinadzhiі zapochna da izbira statisti. Naprazno neshtastnicite pyhaha pod nosa im zhylytite belezhki - izobshto ne se

syobrazjavaha s nomerata; izbiraha bez vsjakakva sistema (pone az ne mozah da odkrija takava), gore-dolu vseki peti. CHovekyt s megafona beshe sljap za charovnite koketni usmivki, koito prosto mu se predlagaha. Dokosvashe nechie ramo i kazvashe: "Tozi!" ili "Tazi!" - beshe tyrgovec na pazara za svobodni robi, koito davaha pod naem svoite tela, lica, usmivki, svoja zhivot za neopredeljeno vreme. Pridruzhavashe go i nashata Mima, izvednyzh dalechna i nedostizhima. Kogato se priblizhiha do Ale, tja smushka s lakyt g-n Pavlichek, kojto nastigna tyrgovecyyt na dushi i mu proshepna neshto na uhoto.

- Nego li? - zapita chovekyt i posochi s pryst.

Liceto na Ale se nabrychka. Kato che li shteshe da zaplache pred tozi protegnat pryst.

- Da - kaza Pavlichek. - Tova e toj!

- Dobre! Oshte *tozi* i za dnes kraj!

Sled tova se obyрна i zabeljaza Sydijata na sgyvaemoto stolche.

- Hej, Sydija! Oshte li si zhiv?

- Blagodarim... - izrazi priznatelnostta si Sydijata za tova, che se interesuvat ot nego.

- Vmykvaj se! - reche chovekyt s megafona. - SHTe se nameri i za teb neshto...

Sydijata spokojno sgyна stolcheto si.

Vlizajki prez portala, Ale oshte vednyzh se obyрна nazad. Stojah do zagasnaliya ogyn i mu pokazah stisnatite si palci.

Tylpata oshte izvestno vreme chakashe pred Filmovija grad, a sled tova poleka-leka zapochna da se razotiva. Ehoto ot psuvnite im oshte dylgo se noseshe iz gorata.

Spusnah se do tramvajnata spirka s chuvstvoto, che Ale i Mima okonchatelno sa me otpisali. Ostanah ot drugata strana na ogradata, kojato otdelja kinoto ot prostosmyrtnite.

Izvednyzh ne znaeh veche kak da prodylzha denja si bez tjah dvamata. I bez kinoto, ot koeto bjah izkljuchen. No onova, koeto vidjah pred portala na Filmovija grad, ne beshe filmyt, kojto mi pomagashe da prezhivjavam, filmyt, za kojto mechtaeh! V moite filmjagi njashe neshtastie i unizhenie, njashe vikingi i tyrgovci s megafon - sedejki v tymnina na Kinotekata, razgovarjah na ravna noga s naj-golemite svetovni rezhisjori, otkrivah propuski v montazha im, izlagah svoite vyzgledi za izkustvoto, namirah duhovno shodstvo, izsledvah proizhoda na njakoj kadyr ili scena...

A eto sega se okaza kolko v syshtnost sa daleche te ot men. Kolko dalech e i njakakyv si Frenk Sajmyns, naj-posredstvenija rezhisjor-janki, kojto bi trjabvalo da e preshtastliv, ako se syglasjah da pobybrja s nego za "Atlanta" na ZHan Vigo, za kojato naj-verojatno dori ne e chul! Sega se okaza, che mezhdou naj-loshija amerikanski rezhisjor i men stoi cjaj ekip ot gorili, rykovoditeli na snimki, sekretari, grimjori, pyrvi, vtori i treti pomoshnici i asistenti.

Za pryv pyt v zhivota si se pochuvstvah kato beden chlen ot onova ogromno nepoznato more, narecheno narod.

Taka nasledih krevata na Ale v Studentskija grad.

I makar che naj-posle moga da spja kato chovek, napylnio izgubih synja si. Samotata kato gluho eho se blyskashe o tymnite krila na obshtezhitieta.

Mima premesti Ale na iziskanata Tolstoeva, v Dedine.

Uzh trjabvalo da byde kolkoto se mozhe po-blizoo do studijata v Koshutnjak, tyj kato vsjako zakysnenie za rabota shtjalo da byde fatalno za bydeshtata mu filmova karijera. ZHivee v bogatashkata vila na Petronievichi, koito otnachalo se otnasjali sys symnenie kym novija si naematel zatova, che ot bagazha si vneshyl v kvartirata samo chetkata si za zhybi. Prez

pyrvata nosht Ale prespal na dva sybrani fotjojla. Pokril se s pljushenata zavesa, kojato na sutrinta, skrishom, pak zakachil na korniza nad prozoreca.

Gradinata na Petronievichi e dylbok star park, obrasyl s treva i kasisovi hrasti. V izostavenija basejn, ukrasen s betoneno amurche bez ryce, zhivejat zhabi. Vecher na Byrdo e mnogo pohladno, otkolkoto dolu, v grada. CHuva se kucheshki laj, a prez denja churulikat njakakvi nepoznati, iztyncheni ptici.

Mima ukrasila stajata na Ale. Njakakyv nein prijatel, elektrotehnik, napravil ot stara butilka ot uiski VAT 69 noshtna lampa s abazhur, na kojto Mima narisovala "Pjana" s izduti platna. Vyrhu masata na Ale ima vinagi polski cvetja, nabrani v Koshutnjak. Berat gi, kogato se vryshtat sled snimki. Tova sa golemi impresionistichni buketi - syshtinski proletni fojerverki. Mima e zadignala otnjakyde i dva plakata AIR FRANCE. Na pyrvija e SHanz'Elize, a na drugija - zamycite v dolinata na Loara, snimani ot prozoreca na samolet.

S pyrvite si filmovi mangizi Ale si kupil gramofon.

Mima prenesla na Tolstoeva edinstvenata si plocha. "Dzhordzhija" na Rej CHARlz.

Vecherta, kogato go kupil ot okaziona v kraja na Bulevar revolucie, Ale razkazval na Mima kak sam ne mozhel da povjarva, che naj-posle si ima gramofon. Tyj kato gramofonite po tova vreme dejstvitelno bjaha rjadkost. Mozheha da se prebrojat na prysti shtastlivite ni vrystnici, za koito v Belgrad se znaeshe, che imat gramofon. Kaneha gi vyv vsichki kyshti na zhurove, zashtoto naj-trudnoto beshe da se osiguri muzika za tancuvane. Vizhdahme kak tezi iziskani momcheta iztupani myknat privecher skypocennite si cherni kutii prez grada. Sobstvenikyt na gramofona poluchavashe pochetno mjasto na zhura. Po nepisan zakon se grizheshe da ima postojanno muzika i zatova mu se polagashe naj-hubavoto i naj-krotko momiche.

Onova, koeto njama da se syprotivljava, ako ja opipva navsjakyde, dokato smenja plochte.

Mima ne pritezhashe gramofon, no zatova pyk edinstvena v Belgrad imashe plocha na Rej CHARlz, kojto u nas vse oshte ne beshe dostatychno izvesten. Tova beshe edin malyk, dosta iztyrkan singyl, poluchen za spomen ot edin amerikanec, kogoto razvezhdala iz Belgrad. Tova se sluchilo v godinata, kogato Mima pazela edin shtand s obuvki na golemija mezhdunaroden panair na obushtata. Tyj kato njamala svoj gramofon, mozhela da slusha "Dzhordzhija" samo na zhurovete, na koito ot vreme na vreme ja kaneli ili se pokanvala sama. Dokato se vyrtjala nejnata plocha, tja ne iskala da tancuva ili da se nagrabbva s nikogo. Slushala za koj li pyt kak slepija Reik vie kato vyk na mesechina.

"Dzhordzhija, o, Dzhordzhija v moeto syrce..."

Kak lae sreshtu zvezdite. Kak se podigrava i stene, kak zaklina i moli.

Ostanalite se nagrabbvali po kilima i iz sysednite stai. Na zhurovete ot kraja na petdesette se praveshe mnogo ljubov. Momichetata za takiva sluchai oblichaha naj-hubavite si rokli i chisto beljo, a idvaha chesto i bez nishto pod rokljata, za da ne izgubjat gashtichkite si v byrkotijata. SHTom se napylneshe njakoj kyshta, mladezhite vednaga opredeljaha tymna kabina ili taka narechena "shok-staja", v kojato zagasvaha osvetlenieto. Ponjakoga, za vseki sluchaj, otvyrtaha krushkite ot polileja, da ne bi njakoj budala bez da iska da gi zaslepi s lampite. Sled njakolko tanca naj-netyrpelivite otivaha pyrvi da se ljubjat. Sluchvashe se stajata da byde pregradena sys zavesa: ot ednata strana se namiraha momchetata, a ot drugata - mackite. Zavesata padashe tochno do krysta na momicheto, koeto iskashe da se nashiba. Nikoga tja i ne uznavashe koj e ot drugata strana. Nito pyk toj nauchavashe koja e nachukal.

Mladite ot tezi godini njamaha mnogo vyzmozhnosti za zabavlenija, osven svoeto sobstveno tjalo. Kogato otkriha, che telata im mozheha da posluzhat kato iztochnici na bezkrajno razvlechenie, che mladite tela, v syshtnost, sa goljamo preimushtestvo, dar bozhi, kogato zagrijaha, che za ljubov ne e nuzhno nishto poveche, osven chuzhdi stai i star gramofon, nastana velikoto vreme na miluvkite. Vremeto na nagrabaneto, kaktto kazvaha. Bez alkohol, bez televizija, bez koli, bez kakvoto i da bilo, osven sys samite sebe si, nashite vrystnici se shibaha kaktto nikoga sled tova. I dnes mnogo hora si spomnjat s ljubov za vremeto, kogato edinstveno shibaneto beshe bezplatno. Po-evtino dori i ot pusheneto. Ot vsjako neshto.

I dokato po kilima se vieli i gyrcheli vyzbudeni tela, pukal razsyhnalijat se parket i se chuvalo tezhko dishane, goresht shepot i shumolene na razhvyrjlani drehi, nashata Mima, oblakytana, slushala svojata mila "Dzhordzhija". I kolkoto i pyti da ja slushala, tryпки polazvali po gyrba j ot tozi pregraknal glas, kojto pee ot dynoto na dushata.

Vednyzh mi prizna, che bila pisala na Rej CHARlz i mu predlozhila ednoto si oko, zashtoto bila prochela njakyde, che imalo nadezhda za zrenieto mu, ako mu se prisadjat chuzhdi ochi. Poluchila dosta uchtiv otgovor i fotografija s lichen avtograf ot Rej CHARlz. V pismoto se kazvalo, che tam visoko ceneli predlozhenieto j, no gospodin CHARlz predpochital da ostane sljap.

Sega, kogato Ale kupil skypija gramofon, Mima do nasita mozhela da vyrti svojata "Dzhordzhija, ah, Dzhordzhija". Mima za nishto na sveta ne iskala da kupi oshte njakoja plocha, zashtoto spored neja tova shtjalo da byde predatelstvo sprjamo nejnija Reik oshte pyrvija den, v kojto sa zabogately!

"Dzhordzhija" otdavna veche e izhvyrlena ot muzikalnite avtomati. Ponjakoga ja chuvam po radioto - za posleden pyt v

edno staro taksi, chiito chasti se krepjaha da ne se razpadnat oshte samo ot bojata - bjah na naj-kratcija pyt otnovo da zakracha iz synnata gradina pod kvartirata na Ale na Tolstoeva; usetih noshtnija vjatyр po liceto si i vlagata po trevata, na kojato e padnala rosa, izblednjalo-sinite tapeti s barokovi sharki, pokrivashti stenite v stajata na Ale, no shofjoryt smeni stancijata i poveche izobshto ne mozha da ja nameri, taka che otnovo vsichko izchezna.

I tyj, kogato Ale zapochna da se proslavja v kinoto, zhiveehme v dva protivopolozhni kraja na grada. Ot dvete strani na kinoto. Ale veche vytre, do gusha vyv filmjagata "Zlatoto ot Sijdyr Veli", a az vse oshte v salona. Zavizhdah mu kato zhivotno, che e tochno na mjasto, tam, kydeto naistina pravjat filmi, makar che ne mozheh da ne schitam "Zlatoto ot Sijdyr Veli" za naj-dolnoproben film i da ne go naricham kich! No tova veche beshe ot zavist. Sljapa revnost, prikrita ot prijatelstvo. Kolko se radvam, che uspjа da se vmykнеш! Kolko se radvam, che zabravi kak shte da zhiveem zaedno! Kolko se radvam, che shibash Mima, v kojato tajno sym vljuben! Kolko se radvam, che i dvamata strashno, ama strashno me obichate, dokato se chukate do otvorenija prozorec i se gonite goli iz gradinata na Petronievichi. Dokato se oblivate s markucha za polivane na cvetja. Kolko se radvam, che zhiveja v krilo "F", koeto voni na kiselo zele, urina i sperma ot nelegalni chekidzhii. Kolko se radvam.

No kakvo da se pravi: Ale vyrna vsichkite ni dylgove - trijset i chetiri hiljadarki - i poveche nikoj ne mozhe da kazhe, che sme avantadzhi.

Taka mi zatvori ustata.

Kolko se radvam.